

عنوان مقاله:

ماهیت تجددگرایی رجال در دو دوره قاجار و پهلوی

محل انتشار:

فصلنامه مطالعات علوم سیاسی، حقوق و فقه، دوره 8، شماره 4 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 27

نویسندگان:

مهدی مرادزاده - دانشجوی مقطع دکتری حقوق عمومی دانشگاه آزاد اسلامی واحد قم، ایران.

علیرضا امینی - عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد قم، ایران

خلاصه مقاله:

تجدد از جمله مفاهیمی است که در فرهنگ عمومی و اجتماعی ما تعریف مشخص و جا افتاده ای ندارد. بعضی تجدد را مساوی غرب گرایی و سکولاریسم گرفته و عده ای آن را در ردیف الحاد و بی دینی دانسته و گروهی تجدد را همان صنعتی شدن و علمی شدن و حرکت به سوی تکنولوژی قلمداد می کنند. در این پژوهش سعی شده است که ماهیت تجدد و تجددگرایی در دو دوره قاجار و پهلوی مورد مطالعه قرار گرفته و رجال تاثیر گذار در این دو دوره بازشناسی شوند. تجدد و نوگرایی اگرچه در بدو ورود به ایران با چالش ها و موانعی روبرو شد، (که عمدتاً ناشی از دیدگاه ارتجاعی شاهان و رجال ایران بود). اما به دلیل پیشینه فرهنگی و تمدنی ایرانیان برخی از مظاهر تجدد مانند آموزش و پرورش، حمل و نقل و راه ها، مخابرات، موسیقی، سینما و تئاتر و ... با گذشت زمان مورد پذیرش مردم ایران قرار گرفت. آنچه مهم است بروز تجدد و تجددگرایی برای جوامع بشری، امری اجتناب ناپذیر است، چرا که یکی از ویژگی های جوامع پویا، قابلیت تغییرپذیری آن می باشد. پس پدیده تجدد در مسیر ایجاد تحول و تغییر، به علت تفاوت های فرهنگی، اجتماعی و زمانی می تواند علاوه بر حفظ اصول و سنت های پیشینیان، در پذیرش مظاهر تجدیدی روز جهان نیز به درستی عمل نماید. جامعه ما با دارا بودن فرهنگ و تمدن غنی با یک مدیریت و تدبیر مناسب به خوبی می تواند در این امر توفیق یافته و مظاهر تمدنی و تجدیدی متناسب با فرهنگ خود را نه تنها دریافت، بلکه بومی سازی کند.

کلمات کلیدی:

تجدد گرایی، قاجاریه، دوره پهلوی، تجددگرایی رجال

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1743614>

